

Latvian

1973 20

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPĀ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠT.
LATVIJAS KP CK
IZDEVNIECĪBA
RĪGĀ.

Nr

— Nu tev, māt, būs divi oktobrēni!

O. VINDERTIS

BEZ VĀRDIEM.

E. RUSMANIS

BEZ VĀRDIEM.

I. MELGAILIS

„Dadža” konsultācija

JAUTĀJUMS. Kāpēc Skrīveru autobusu pieturas nojumes logos un durvis nav sliktu?

ATBILDE. Droši vien tāpēc, ka uz nojumes grīdas ir daudz tukšu pudeļu.

JAUTĀJUMS. Vai veļa, kas saņemta no Jaunjelgavas veļas mazgātavas, atskiras no mazgāšanai nodotās veļas?

ATBILDE. Protams. Nemazgātā veļa ir sausa, bet izmazgātā — mitra. Citas atšķirības nav.

JAUTĀJUMS. Kāpēc Jaunjelgavas Kultūras namā darbinieki uztraucas par Stučkas rajona Remonta un celtniecības kantora priekšnieka Janševska solījumu izlabot apkures sistemu vēl pirms ziemas iestāšanās?

ATBILDE. Viņi uztraucas tāpēc, ka ziema var iestāties jau šogad.

Dr. SINEPE

RŪGTS!

Ģimenes padomes sēde atkal bija nokļuvusi strupceļā. Taču šoreiz jautājuma izlemšanu atlikt vairs nevarēja: līdz kāzām bija palikušas tikai divas nedēļas.

— Es vēlreiz atkārtāju: kafējnicā ir tikai piecdesmit vietas, bet tavā sarakstā jauniešu vien... — Mauriņš vecākais sacīja dēlam un paskatījās uz televizoru. Komandas jau iznāca laukuma. Ģimenes galva gribēja ieslēgt skaņu, taču viņa sieva šo mēģinājumu nekavējoties izjauc.

— Ja tu nebeigsi blēņoties, es televizoru vispār izslēgšu, — viņa dusmīgi iesauca. — Kas tev galu galā ir dārgāks: futbols vai personīgā dūla kāzās?

— Es savu viedokli jau pateicu. — Mauriņš vecākais nopūtās. — Vajag apcirt jaunatni.

— Mēs ar Ēnu savus draugus apcirt neļausim! — iebilda līgavainis. — Skatieties pašī: Kārlis Sproģis! Kā es varu izsvītrot viņu no viesu saraksta? Mēs taču dienējām vienā rotā, ēdām no viena katliņa! Vai Valdis Zalums! Ar ko es studentu pārgājienos gulēju vienā teltī? Ar Valdi! Un tagad lai es bez viņa rīkoju kāzas?!

— Pareizi! — Mauriņš vecākais piekrita. — Ari es šos hrinišķīgos pušus atceros. Bet kāpēc viņi jaudz uz kafējnicu?

— Uz kurieni tad?

— Uz mežu... Savāc nakamajā dienā savus draugus un dodieties visi uz mežu! Kā studentu laikos. Ar teltenēm, ar katliņiem, ar ģitaru... Tu taču piekritīsi, ka cienījamais Jānis Spalviņš no katliņa neēdis? Ari Maksis Dūmiņš uz celma nenosēdināsi. Viņš pat prezidēja vienmēr sēž uz viena un tā paša krēsla.

— Paklau, Modri, — sarunā iejaucas māte. — Varbūt tiešām jums, jauniešiem, kāzas nosvinēt nakamajā dienā kaut kur pie dabas kruts? Tevam šoreiz ir taisnība. Maksis Dūmiņš nav Kārlis Sproģis! Parāk liela atšķirība gan gadās, gan amatos...

— Bet kāds Maksim Dūmiņam sakars ar mūsu kāzām?

— Sakara nav nekāda. Tev taisnība, Modri. — māte nēmas mūrmēt līgavaini. — Tikai neuz-

traucies! Jo, redzi, Maksis Dūmiņš, Jānis Spalviņš, bet it īpaši Anna Lodzina — visi šie cilvēki ir kā trīsprocentu aizņēmuma obligācijas. Ja mēs ar viņiem neko arī nevīnnesim, tad savu ieguldījumu vismaz noteikti dabūsim atpakaļ. Bet kas attiecas uz pārējiem vecākās paaudzes cieminiekiem, tad onkulis Jeronims un tante Mirdza atnāks tik un tā. Vari viņus lūgt vai nelūgt. Ari mazo Pēciti viņi paņems līdzi. Tapat tavas Ēnas radi. To sanāks vēl vairāk!...

— Nu labi, labi... — līgavainis beidzot piekrita. — Bet kaut vai desmit vistuvākos draugus mēs ar Ēnu varam ielūgt savās kāzās?

— Protams. — Mauriņu māte priecīgi sasita plaukstu. — Tūlīt pat es personīgi viņus ierakstīšu kazinieku sarakstā. — Diktē, Modri!

— Kārlis Sproģis, Valdis Zalums...

— Tu, liekas, smeļies par mums! — Mauriņš vecākais beidzot eksplodēja. — Mēs taču norunājām, ka Sproģi un Zalumu tu vedīsi zalamos! Un, vispār, mums desmit cieminus vajag nosvitrot nevis pierakstīt. Māte jau teica — arī līgavai ir radi. Un es negribu, lai viņu dēļ mūsu starpā sāktos nesaskaņas...

— Tad jau iznāk, ka man visi draugi jāved uz mežu un jāsedina uz celmiem. — ievaidējas Modris.

— Citas izejas es neredzu! — Mauriņš vecākais stingri noteica. — Pie tam arī šai ideālajā variantā mēs ar māti paliekam bez vietām.

— Tādā gadījumā mēs ar Ēnu atdodam jums savas vietas. Tādās kāzās mums nav ko darīt...

— Pareizi. Tā ir ideja! — Mauriņu tēvs piecelas un priecīgi saberzēja rokas. — Kāda jēga jums ar Ēnu jaukties pieaugušajiem pa kājām? Atceros, kad mēs ar māti atnācām no dzimtsarakstu biroja...

Kas notika, kad tēvs ar māti atnāca no dzimtsarakstu biroja, Modris nedzirdeja. Viesi iesita laukuma saimnieku vartos bumbu, un Mauriņš vecākais ieslēdza televizora skafruni.

V. LANDO

JOKA PĒC

Cik reizes cilvēks var iemīlēties! Tas atkarīgs no mūža garuma.

Ja aktierim ir slikta dzirde, viņam jāzina lugas teksts.

O, šīs pieredzes apmaiņas! Cik daudz tostu tajās uzsauks...

Pirmos divus bērnus vecāki neprot audzināt pieredzes trūkuma dēļ. Bet trešā bērna viņiem parasti nav.

Alkoholu iznīcināt nevar. Bet cilvēki tam netic. Un joprojām mēģina...

Kamēr vari, tikmēr nedari — lai izdara cits.

Vai ziemā kādreiz saldējuma trūcis, vai vasarā kādreiz tā pieticis!

Ir labi, ja gadās laba sievasmāte. Bet pat viņa ne vienmēr var pasargāt tevi no savas meitas.

A. BRIEDIS

BEZ VĀRDIEM.

I. MELGAILIS

VAJADZĪGAS INSTRUKCIJAS

Pedējā laikā zinātne daudz uzmanības veltī cilvēku psiholoģijas mehānismiem, kas veicina vai grauj ģimenes stabilitāti, kolektīvu sekmes, ietekmē darba ražīgumu utt.

Nozīmīgu ieguldījumu šai virzienā izvērtstajos pētījumos devusi ķīmiskā fabrika «Spodriība». Nesen tā sākusī ražot «Uzlabotu minerāleļļu sadzīves mehānismiem», ko var iegādāties saimniecības preču veikalos. Jānozīmē tikai, ka plašāki iedzīvotāju slāni nav iepazīstināti ar šī vienkāršā līdzekļa pielietošanas īpatnībām. Arī veikalu pārdevējas nezina paskaidrot, kā ar eļļas palīdzību mikstina, piemēram, paaudžu konfliktus vai kaimiņu attiecības komunālās dzīvokļos.

Cerams rūpnīcas ļaudis papildinās jauno produkciju ar izsmelošām instrukcijām.

G. KASPARSONS

BEZ VĀRDIEM.

A. MURĀNS

— ES ARĪ, BIEDRI INSPEKTOR, BRĪNOS, KA ŠODIEN TIK VARENI KĒRASI

D. BREIKSS

IDEĀLAIS MAISIJUMS

Kamēr iebraucu savu jauno motociklu, biju laimīgākais cilvēks pasaulē. Gandrīz ik uz soļa mani apturēja paziņas.

— Tas tik ir zvērsl — viņi skaudīgi pūta un plikēja pa ietiņpīgo benzīntvertņi. — Degvielu un eļļu droši vien rīj bez jēgas.

— Degvielas un eļļas maisījuma proporcija ir divdesmit pret vienu, — labprāt skaidroju. — Tāds maisījums lieliski der jauna transportlīdzekļa iebraukšanai. Pēc tam, kad damps būs iebraukus, lidošu kā putns...

Paziņas galvas vien šūpoja.

— Lido, lido vien... — viņi novēlēja. — Putnu dzīve nav nemaz tik rožaina, kā tev šķiet...

Es pateicos par mīklaino novēlējumu, nospiedu startera kloki, un motocikls paklausīgi rīja iebraukšanai paredzētos trīs tūkstošus kilometru. Uzsācis ceturto tūkstoši, es jau traucu paziņām garām ar veļa ātrumu. Bet tad mani aizvien biežāk sāka apturēt autoinspektori.

— Jūs esat neapzinīgs cilvēks! — viņi man ikreiz pārmet. — Un sava neapzinīguma dēļ piedūmojat pilsētas gaisu.

Atklāti sakot, es zinu, ka mans motocikls dūmo un ka autoinspektoriem pret šo parādību ir nesaudzīgi jācīnās. Agrāk, kad motocikla man vēl nebija, es uzskatīju, ka gaisu piedūmo tikai neapzinīgie. Tagad turpēim pret gaisa piedūmojumiem es jūtu pat zināmas simpātijas.

— Biedri inspektori! — es saku. — Nelieģšos, mans motocikls paliesi dūmo. Tomēr tā nebūt nav neapzinīguma pazīme...

Autoinspektors, šķiet, ir nedaudz pārsteigts un izklaidīgi aplūko manas motocikla vadītāja tiesības. Var manīt, ka šāds izskaidrojums viņu nepārļicina. Bet, ko lai dara, — būdams apzinīgs cilvēks, es tikai atkārtēju citu, vēl apzinīgāku cilvēku vārdus. Šie — vēl apzinīgākie — sēž Autoapkalpes staciju pārvaldē un noteikti zina, ko runā. Amats, kā nekā, uzliek pienākumus.

Tajā dienā, kad pirmo reizi saskāros ar dūmošanas problēmu, es devos uz pārvaldi.

— Biedri, — teicu, — iebraukta motocikla degvielas un eļļas maisījumam jāatbilst proporcijai divdesmit pieci pret viens. Bet talonus pārdod tikai divsimt piecdesmit un piecīsimt gramu eļļas, kā arī piecu un desmit litru degvielas uzpildīšanai. Vai no tā var izgatavot ideālu maisījumu modernam motociklam?

Pārvaldes ļaudis galvā izdalīja attiecīgos skaitļus un secināja, ka nekāds ideālais maisījums no šādām proporcijām rasties nevar.

— Ideāls maisījums rastos tad, ja jūs pirkto eļļas talonus pa četrīsimt vai divīsimt grāmiem, — viņi sacīja.

— Paldies! — es teicu.

— Nav par ko! — ļaudis nodūra es — talonu pārdošanā nav.

Tas izklausījās ļoti dīvaini. Ir modernu motoru ir modernas proporcijas, bet talonu nav.

— Kāpēc! — es vaicāju.

— Tāpēc, — man atbildēja, — ka mēs to nevar nedrukājam.

— Labi, — piekritu. — Ja citādi nav iespējams, liekos gramus es atstāšu uzpildīšanas stacijās.

— Pilnīgi izslēgts! — pārvaldes darbinieki sētrūkās. — Stacijās radīsies eļļas pārpalikums! Bet jebkurš pārpalikums, tāpat kā iztrūkums, ir nāves grēks. Mēs nevaram zināt, kur paliks šie neuzskaitītie gramu, jo motociklu ir tik daudz, ka gramu pārvērtīsies kilogramos, kilogrami tonnās... Nē, nē, atpēstiet mūs no ļauna!

Jā, bet ko tad lai iesāk apzinīgs cilvēks? — izmisī vaicāju. — Es gribu domāt valstiski, bet jūs spiešat mani kļūt izšķērdīgam!

— Vadāji sev līdzī kanniņu un pārpalikumu leļiet tajā, — man ieteica.

Es noliedzoši pakratīju galvu. Šāds variants nebija reāls. Kannīnai vajadzētu piesiet mērstopini, mērstopinam — lupatīņu... Nav šaubu, ka attiecīgās manipulācijas aizkavētu citus motociklistus, un mani drīz vien paaicinātu aiz stūra, lai tur traucēti veiktu izskaidrošanas darbu.

Bez tam man nav īsti skaidrs, kur lai liek šo sakrāto eļļu, — sacīju. — Peldēties tajā nevar, zemē liet būtu aasurds...

Apkalpes staciju pārvaldē ļaudis kļuva domīgi.

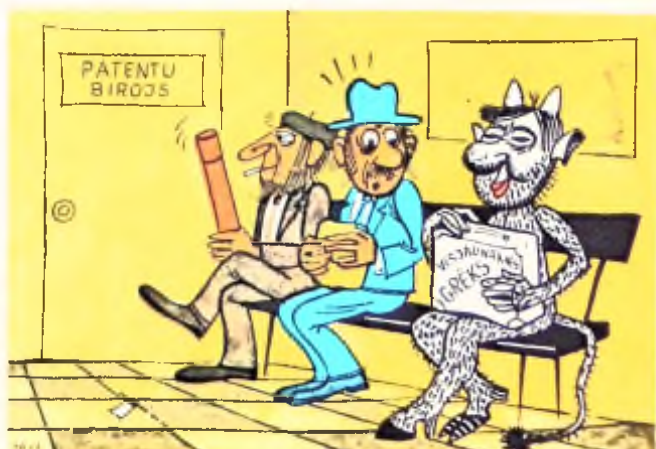
— Nevaram līdzēt! — man beidzot atbildēja.

— Galu galā, ja jūs par eļļu esat samaksājis, tā vairs nav valsts manta, bet jūsu īpašums. Nemiet to, ko dod, un neuzpildīties ar personiska rakstura problēmām!

Tas jau bija norādījums. Bet norādījumus es allaž izpildu. Būdams apzinīgs, es eļļu neļēju ne zemē, ne ūdenī un neaizstāju arī uzpildīšanas stacijās. Es to iepildu benzīntvertņē un braucu. Tiesa gan, no vienas puses es piedūmoju gaisu, lieki izšķērdeju tautsaimniecībā tik nepieciešamo smērvielu un bendēju motoru. Taču, no otras puses, es neapgrūtinu Autoapkalpes staciju pārvaldes darbiniekus ar savu uzmanību un ļauju viņiem mierīgi risināt tik ļoti aktuālo degvielas un smērēļu tautpīšanas problēmu.

Tāpēc mans motocikls dūmo. Un inspektors, raudzīdamies uz manām motocikla vadītāja tiesībām, izklaidīgi rotālājas ar standinām. Bet šī, kā zināms, ir ļoti nepatīkama rotaļa.

A. BRĀLĪTS

BEZ VĀRDIEM.

D. BREIKSS

— JĀ, NEKĀ NEPADARISI! ŠITOS TE ATSTĀJĀM, LAI SAGLABĀTU IEKŠEJĀS REZERVES.

U. MEŽAVILKS

Taisnās vagas meistars

Viss sākās ar to, ka mūsu brigādes posts un nelaide Rodrigo Kīplokā reiz nejausi izara taisnu vagu. Tas atgadījās pēkšņi, varētu teikt, pat stihiski. Kādu dienu, redams gar lauku, kuru Rodrigo bija pilnīgi sacūkojis, brigadieris aiz pārsteiguma iesvīpās. Viena vāga bija taisna kā lineāls. Brigadieris negribēja ticēt savam acim, taču, kad to pašu konstatēja arī agronoms un apstiprināja vairāki traktoristi, šaubas pamazām izzuda.

— Es pats redēju, — viens no aculieciniekiem stāstīja. — Kīplokā atbrauca tā ap brokastlaiku. Kādu stundu pipēja, pēc tam zālītē mazliet nosnaudas...

— Tiesa, kas tiesa, — Rodrigo atzinās. — Iepriekšējo nakti nebiju lāgā gulējis. Paši zināt, Augusts rīkoja spāru svētkus.

— Pēc tam Kīplokā cēlās, ilgi staipījās un beigās mēģināja art, — aculiecinieks turpināja. — Traktors, kā parasti, negribēja darboties.

— Tiesa, kas tiesa, — Rodrigo piekrita. — Man ar mašīnām allaž nav veicies. Domāju, ka būšu aizmirsis iepildīt degvielu...

— Šai brīdī mašina salēcās un sāka velties šķērsām pār lauku...

— Pareizi, — Rodrigo sacīja.

pretim nestrīdējās. — Uznāca tāds kā snaudiens...

Tālāk liecinieka stāsts apraujas. Kā isti arumā gadījies šī taisnā vāga, mēs nevaram izskaidrot vēl šodien. Rodrigo pats domā, ka tas laikam būšot bijis likteņa pirksts. Katrā ziņā kopš tās dienas līdzīgi gadījumi vairs nav atkārtājušies. Taču tagad mēs Rodrigo cienām jo dienas, jo vairāk. Padomāiet paši — ne no šā, ne no tā izart taisnu vagu! Tiesa, atrodas kurnētāji, kas apgalvo, ka viņi, lūk, arot nevis vienu, bet pat vairākas taisnas vagas dienā... Nu un tad? To taču var izdarīt jebkurš traktorists! Toties Kīplokam šī varbūt bija pirmā un pedējā taisnā vāga visā mūžā... Vai saprotat, ko tas nozīmē?

Sākumā Rodrigo mulsā, kad viņa vārdu kā pozitīvu piemēru sāka daudzīnāt sanāksmēs.

— Mācieties no biedra Kīploka, — runātāji aicināja. — Tāds slaisis un slimests pēkšņi nem un izar gluži taisnu vagu! Lūdzam jūs, Rodrigo, dalīties ar mums savā pieredzē...

Un Rodrigo dalījās. No sākuma mazliet kautrīgi, vēlāk arvien drošāk un drošāk. Savu uzstāšanos

tīkpat kā nesēžas, braukā tikai pa semināriem un salidojumiem, klasificējams savu pieredzi.

Viss būtu bijis labi, ja vien viņu nebūtu sākuši fotografēt, tā sakot, ierastajā vidē. Kas gan varēja iedomāties, ka māksliniecis-kam portretam var būt tik tālejošas sekas. Kāds fotogrāfs, jauns un nepieredzējis zens, Rodrigo nobildēja

ris drošināja. — Kā tad tu toreiz varēji izart taisnu vagu?

Gods, kam gods, — Rodrigo saņemās. Jaunais traktors līgani izpeldēja no šķūņa, cēli pabrauca garām kantorim un grāvi ievēlās tikai pie rudzu lauka.

— Ak tu, kēpausi! — brigadieris brēca. — Aizlaidi postā tādu mašīnu!

uz tā paša augstāk minētā un savā ziņā jau slavena traktora fona. Paši saprotat, kāds var izskatīties traktors, ar kuru ilgus gadus braukājis tāds slimests kā Kīplokā. Jau nākamajā rītā pēc fotogrāfijas publicēšanas vietējā presē sākām saņemt sašutuma pilnas vestules.

«Cilvēks, tā teikt, nostājies uz jauna, gaiša ceļa, bet jūs viņam liekat sēdēt uz šī sagrabējušā lužņa. Mēs nebrīnīsimies, ja šādos apstākļos viņa pirmā taisnā vāga tā arī paliks pedējā.»

— Pareizi! — atpāš mūsu brigadieris. — Turpmāk Rodrigo dosim pašu labāko tehniku! Cilvēkam jārada apstākļi...

Un tad kā par nelaimi kolhozs saņēma vareno K-700.

— Tu negem jaunā, Rodrigo, — brigadieris teica, — bet tava rīcība ir nodots jaunais lieljaudas traktors. Tapēc vajadzēs arī tev braukt uz lauka. Darbs negaida.

— Vai dienin, — Rodrigo novaidēja. — Es ar tādu nekad neesmu braucis...

— Saņemies, meistars! — brigadie-

ris Saki paldies, ka tā man neuzkrita virsū! — Rodrigo taisnojas. — Citādi tev būtu jāatbild par nelaimes gadījumu darbā.

— Rodrigo, nu ko lai tagad ar tevi iesāk? — brigadieris sūrojās. — Mašīnas mums ir nepieciešamas darbam...

Un te nu Rodrigo izrādīja nepieredzētu atpazītību.

— Nekādas mašīnas man turpmāk nedodiet! Un arī uz semināriem es vairs nebraukšu!

— Bet Rodrigo... — brigadieris mēģināja iebilst. — Tu aizmirsti, ka tagad uz tevi skatās viss rajons...

— Tieši tādēļ, — Rodrigo vienkārši teica. — Uzceliet man pieminekli! Tai tukšajā laukumā pie mehaniskajām darbnīcām. Ar uzrakstu «Taisnas vagas meistars».

Brigadieris sakēra galvu.

— Traks esi, vai? Pieminekli! Tas tak maksās zvera naudu!

— Nu, — Rodrigo kautrīgi teica. — Esmu ar mieru dažos gados pats to uzmurēt. Par traktorista video izpeļnu.

M. KUDAPA

tos traktorus nekad neesmu s novaldīt...

— Man ar mašīnām allaž nav veicies. Domāju, ka būšu aizmirsis iepildīt degvielu...

— Šai brīdī mašina salēcās un sāka velties šķērsām pār lauku...

— Pareizi, — Rodrigo sacīja.

viņš parasti sāka ar vardiem:

— Agrāk, kad visi mani la-

māja... Tagad mēs, protams, sen vairs to nedarām. Un, taisnību sakot, nav jau arī par ko. Uz traktora Rodrigo

(S K E Ć S)

— Vai tu mani patiešām mīli?
— Jā.
— Apzvēri!
— Zvēru!
— Un tu izdarīsi visu, ko es tev lugušu?
— Itin visu. Tikai pavēli.
— Tad klausies: kultūrpreču veikals nupat saņēma brūnas āzādas somiņas...
— Tūlīt es tev tādus somiņu nopirku!

(Aizskrien.)

— Luk, dārga, te būs āzādas somiņa! Vai tev ir vēl kāda vēlēsānās?
— Jā, mīlā! Es gribu vēl vienu tādus somiņu!
— Tūlīt es tev...

(Aizskrien.)

— Te, dārga, būs vēl viena somiņa!
— Paldies, mīlā!
— Varbūt tev ir vēl kāda vēlēšanās?
— Jā, dārgais. Nopērc man vēl vienu brūnu āzādas somiņu!
— Tūlīt...

(Aizskrien.)

— Saņem, dārga, vēl vienu somiņu!
— Pateicos! Tu esi burvīgs! Es tiešām saku domāt, ka tu mani mazliet mīli.

— Loti, mīlā!
— Tad nopērc man vēl vienu somiņu!
— Ko? Vēl vienu? Un tādus pašus? Hm... Labi, tūlīt!...

(Aizskrien.)

— Mīlā, piedod, bet veikālā tādus somiņu vairs nav.
— Arī zem lēses nav?
— Nekur.
— Apzvēri!
— Zvēru!
— Brīnīšīgi! Tagad, dārgais, sameklē lapstu un izroc mūsu dārzinā labi dziļu bedri.
— Klausos, mīlā! Bet kāpēc?
— Nepārtrauc mani! Iemet bedrē visas trīs brūnas āzādas somiņas un rūpīgi aproc!
— Bet, dārga, es domāju, ka tev tās somiņas patīk...
— Loti patīk. Bet man, redzi, viena tāda somiņa jau ir.
— Dārgumīn, kāpēc tad tu mani trīs reizes sūtīji uz veikalu?
— Muļķīti! Ka tu nesaproti: tagad taču nevienai citai sievietei mūsu pilsētā tādas somiņas nebūs!

J. JUZEFS

KOMBINĒTĀ SKRIEŠANA

Sava mūža piecdesmit trīs gadus Miķelis Kokainis pavadīja kā jau cilvēku lielam lielais valrākums: ēda, gulēja un strādāja. Tomēr vislabprātāk viņš kverneja uz divāna un šķīrtīja biļzainus žurnālus.

Bet tad pavisam negaidīti Miķeļa Kokaina dzīvē notika perversiens. Ēzdams svaigi ceptus pirāgus, viņš avīze izlasīja: «Jau apmēram pirms divarpus tukstošiem gadu senie grieķi klinti iecirta vārdus: «Ja gribi būt stiprs, nodarbojies ar skriešanu; ja gribi būt skaists, arī skrien; ja gribi būt gudrs, noslauki sviedrus un atkal skrien!» Sameklējus spoguļi, Miķelis sevi kritiski aplūkoja. Drīz viņš pārliecinājās, ka nākotnī var glābt tikai skriešana. Tad droši vien pazūdis apalais veders, atāugs mati un vienmēr atradīsies kāds vārds, ko cirst visiem zobgaliem preti.

Jau nākošajā dienā Kokainis paslepus sāka skriet. Tomēr redzīgie un visu zinīšie kaimiņi ātri atšifrēja šo savādo vaļasprieku. Pirmais ieradās Gaudulis. Pavisam tieši un bez jebkādas diplomātijas viņš noprastīja:

— Atzīsties, tevi kāds ir samācījis, lai mani kaitinātu! Tapēc arī ērmojies gar maniem logiem. Ja divdesmit četru stundu laikā neizbeigsi šo pretīgo izricību, es nosūdzēšu tevi par sīko huligānismu.

Otrā dienā pie durvīm piekļāvēja Sieku mamma. Vispirms viņa daljrunīgi aprunāja savas draudzenes un tikai pēc tam jautāja:

— Vai tu domā ilgi tā skriet?
— Jā. — Kokainis vēl negribēja padoties.
— Tad tev noteikti visi pieci nav mājās. Bet tāds cilvēks var kaut ko briesmīgu pastrādāt... Kur gan

skatās sabiedrība! Tūlīt aizej pie ārsta, citādi... — Sieku mamma dūšīgi savicināja rokas un draudoši nošņācas.

Trešā nācēja — Vaguliene — bija daudz mīlīgāk noskaņota. Viņa cukursaldā balstiņā nočivināja:

— Un tev nemaz nav grūti tā skriet?
— It nemaz, — Miķelis arī mācēja runāt cukursaldi.

— Tad jau pavisam labi, — un Vaguliene ērtāk iekārtojās uz divāna. — No rītiem skriedams varēsi atnest man pienu, desu un svaigu baltmaizi, abet sestdienas kadu maišeli kartupeļu, gūrkus un svaigos kapostus. Neaizmirsti arī manu veco. Savam pusduclim alus katru piektdienas vakaru jābūt uz galda! Viņam pašam nav vajās tās rindas izstāvēt. Un, ja bodē pārdoš indiešu velas pulveri...

— Nekur es neiešu un nekādas rindās nestāvēšu!

— Ak neiesi vis, — Vaguliene ierūcās.

— Nē, — Kokainim sāka drebēt rokas.

— Ak tu pravast! Ak tu plēguris! Paskat, paskat, kā tev tric rokas. Iešu un visiem izstāstīšu. Lai tik grābj ciet un sūta uz Olaini...

Pēc ceturtā kaimiņa aiziešanas Miķelis Kokainis pacēla rokas un padēvās. Gulēdam uz divāna, viņš priedīgs konstatēja, ka nedaudz gudrāks tomēr ir kļuvis. Tagad Miķelis skaidri zināja, ka senie grieķi, kas cirtuši klinti tik daudzsoļošu vārdus, ir bijuši vientiesīga un neizglītota tauta.

E. ZIEMEĻS

Tēvs pāmašēja dālu.

— Ej, dāls, vienmēr uz priekšu un nekad atpakaļ. Ja tu vairs nav kapejam, tālāk tik, tad spriežies un sēdē atkal uz priekšu. Tikai ar prieku!

— Zīmuliņ, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ! — dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

— Kāds vecāki katrā diēā reiz zīdāulāja jaunu arāru.

— Saki, draugs, kā ir tā, — da par diegnozi, kuru tu tik bieži raksti — VYZI! Vai tā ir kāda jauna atimība!

— Kāds tāls vecāms tāds ir kārtmēr.

— Otrās šķiras zīdāulās, — bānu modes atēlā.

— Interesanti, — vēl tūlīt atēlā ir daudz kļūst.

A. KIVINS

Kas par jaunu slēķību — es vīdārti! — aizīdē. — Vēlā.

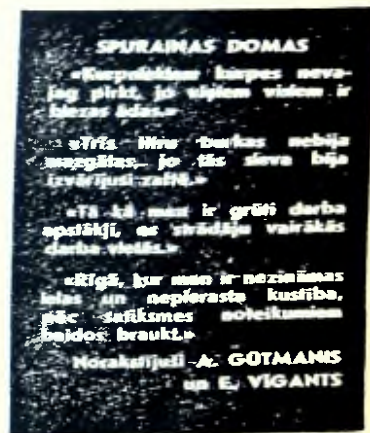
— Ir nekādīga mēdē, ka no — jēti, kura roka ir labā, kura kreisā, — jāizšņepi rokas uz priekšu ar deļinām uz leju. Tā kura labā būs kreisā pūstī, ir labā roka, kura labā būs kreisā — kreisā.

— Kāds tāls vecāms tāds ir kārtmēr.

— Otrās šķiras zīdāulās, — bānu modes atēlā.

— Interesanti, — vēl tūlīt atēlā ir daudz kļūst.

A. KIVINS

SPURINĀS DOMAS

«Kopējamā kārpas novalīg pūstī, jo vīdām vīdām ir kārtmēr.

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

«Tā, — tūlīt dāls, — tūlīt pūstīmuļiņ!

BEZ VĀRDIEM.

A. MUKĀNS

— III

— IZLIDZAMIES. MUMS NOZUDIS LĪMENRĀDIS.

I. MELOAILIS

Mednieka stāsts

Mēs saskrējāties trolejbusa galapunktā. Es no sirds nopriecājos, ieraudzījis biedru, ar kuru savā laikā medībās esam kopā vismaz pudu sāls apēduši.

— Andrej, veco zēn, kur tie gadi, kopš neesam tikusi!

Viņš uzmēta man vienaldzīgu skatienu un novērsās.

— Paklau, vai tiešām tu mani nepazīsti? — es sašutu.

— Kāpēc lai nepazītu? Pazīstu. Vai tu domā, ka esmu prātu izkūkojis?

— Ko tas nozīmē? Kas tev noticis?

— Nekas īpašs, — Andrejs pēc brīža izdvesa, — Tu laikam vēl arvien esi mednieku ierindā? Bet es gan vairs neesmu medītājs. Skraidu pa dažādām instancēm. Es skraidu, bet viņš staigā...

— Kas staigā?

— Nu labi, izstāstīšu. Tikai apsolī, ka neuzskatīsi mani pār...

— Goda vārds!

— Un tomēr drošības labad uzdod kaut dažus kontroljautājumus! Ko tu uz mani tā raugies? Jautā, es neapvai-

nošos. Esmu jau pieradis. Tu kautrējies? Nu labi, es pats... Šodien ir sestais datums. Otrdienā.

— Nu, Andrej...

— Nepārtrauci! Tūkstoš deviņi simti septiņdesmit trešais gads. Esmu precējies. Man ir viens dēls. Tevi pazīstu jau kopš...

Pēdējos vārdus nesadzirdēju. Pieņāca trolejbusu, un jauzu pūlis mūs ienesa vagonā. Man palaimējās — ienēmu divas sēdvietas. Andrejs apsedās blakus un turpināja:

— ... Kā redzi, esmu normāls cilvēks, vismaz spriežot pēc ārējām pazīmēm... Reiz, tas bija drīz pēc tavas aiziešanas no vecās darba vietas, es kādu piektdienu aizbraucu uz mežacūkām. Stāvu mastā un skatos — nākt īstais milzenis, šaušalīgs, izbaidījis. Aizvēru acis... iekniebu sev ausī, lai pārbaudītu, vai visi manas orgāni kartībā. Kartībā gan! Skatos, paliešam nezvērs stāv un raids uz mani kārus skatienus. Gatavs apīrt ar visu bisi. Par laimi no krūmiem izskrēja mežacūki. Pudī septiņi, ne mazāk. Ilkni kā zilonim. Nu tas bries-

monis norija kuili kā zemeņu ogu. Kas tādām mežacūkai? Es šo uz grauda, bet pēkšņi iedomājos, ka šaut laikam nedrīkst. Atļauja man uz mežacūku, bet tas tur... dinozaur! Jā, jā, nebrīnies, visīstākais dinozaur! Līdz šai baltai dienai nevaru saprast, kā tas briesmonis līdz mūsu dienām saglabāies. Zaki — pat tie gandrīz visi apšauti, bet te, skat, dinozaur! Pameģini tādu nošaut bez atļaujas, līdz mūža galam nesamaksāsi... Vārdu sako, norija viņš mežacūki, pakasījās un aizstāpāja atpakaļ bie-zoknī, pa ceļam priedes gāzdams.

Drīz atgriezās mūsu dzinēji. Jautā, kur tā mežacūka, kāpēc es neesot sāvis.

Es stāstu, skaidroju, bet viņi... Nevienš man netic. Nīrgājas. Lūdzu priekšniecību, lai dod atļauju nometīt dinozauru. Bet šie tikai smejas, vēderus turēdami. Saki, vai tu arī man neticī? Godīgi pasaki...

Es neticēju. Galu galā, katram medniekam vajag savu dinozauru.

L. ĀKIS

God. „Dadzi”!

Ja draugi iesēdinās Tevi mašīnā, aizties acis un liks uzminēt, pa kādas pilsētas galveno ielu Jūs braucat, nekrieti izmisumā. Tiklīdz mašīna sāks neganti kratīt un svārdīt, vari droši teikt, ka esat lebraukuši Jaunjelgavā. Neviena cita pilsēta ar tik pamatīgi izraknātu un neizlabotu galveno ielu lepotos nevar!

I. HOMKA,
Ogrē

Miļo «Dadzi»!

Nolēmis iegādāties petrolejas lampu, es aizgāju uz Ventspils Tirdzniecības uzņēmuma saimniecības preču veikalu.

— Jā, lampas ir, — pārdevēja man teica. — Arī cilindri ir.

Gribēju jau maksāt, bet te pēkšņi ievēroju, ka lampai nav dakts.

Tas nēkas, — pārdevēja mani pamācīja. — Dakti dabūsi Patērētāju biedrības saimniecības preču veikalā.

— Vai jums petrolejas lampas ir? — ieradies norādītājā veikalā, jautāju.

— Ir, — pārdevēja atbildēja.

— Un dakstis?

— Arī ir.

Gribēju jau maksāt, bet te pēkšņi pamanīju, ka lampai nav cilindra.

Tad, lūk, «Dadzi», ja esi nolēmis Ventspils veikalos kaut ko iegādāties, dari to bez ilgas gudrošanas...

H. MIKTĀLS,
Ventspilī

DĀRGO
«DADZI»!

Kad mana meita apmetās uz dzīvi Leņina ielā 128, mēs ar vīru nevarējām vien nopriecāties.

— Dzērienu veikals pašu mājā! — vīrs smaidīja. — Dzer līmonādi vai minerālūdeni, cik vēlies!

— Un maizes bode blakus, — arī es biju apmierināts.

Bet izrādās — velti mēs bijām priecājušies.

— Tavu sasodītu māju! — tagad meita pukoja. — Pagalms vienmēr piekrāmēts ar dzērienu un maizes kastēm! Iziet laukā vēl kaut kā var, bet iespraukties atpakaļ ar pirkumu somu nav ko domāt...

Tad nu pasaki, lūdzu, «Dadzi!», tiem veikaluvežiem kādu stiprāku vārdu, cilādi viņi manu meitu pavisam aizkrāmēs.

M. MILTA,
Rīgā

Paziņojums

Personas, kas pēc veikalu slēgšanas degvīnu iegādājas no Valērijas Ūdrītes (Ikšķilē, Cīruļu ielā 9), brīdinām: nākamajos divos gados pilsonē Ūdrīte savus klientus apkalpot nevarēs, jo pārpūles dēļ tagad spiesta atpūties iestādē ar īpašu (kaut arī ne sanatorijas tipa) režīmu.

BEZ VĀRDIEM.
T. SERGIJENKO

— TAGAD JAU VIŅŠ IR LAUVAI BET TEV VAJADZĒJA REDZĒT, KADS VIŅŠ BŪA, PIRMS MĒS APPRĒCĒJĀMIES...
E. RUSMANIS

E. OZOLIŅŠ

— UN TE, BERNI, JŪS VARAT UZSKATĀMI PĀRLIECINĀTIES, KA VESELAIS SASTĀV NO DAĻĀM...

E. OZOLIŅŠ

No skolēnu sacerējumiem

«Tīgeru medniekiem izdeva atļaujas. Ar tām viņi nošāva divus tīgerus.»

«Mēs ar brāli esam brāļi.»

«Sente latvieši nodarbojās arī ar zvejiniecību: viņi makšķrēja ar rokām zivis.»

«Pref žargonismiem cīnās valodnieki, kas ir nevajadzīgi un izskaujami.»

«Rudenī visas automašīnas brauc ar kartupeļiem.»

«Vecais Stenders dzimis no 1714. līdz 1796. gadam.»

Izrakstījis E. KURSA

AKSELERĀCIJAS NESKARTIE

Kāpēc zināma daļa cilvēku biežāk par citiem izskatās sarūgtināti? Šis jautājums nodarbināja daudzus slavenus zinātniekus. Taču līdz pat pēdējam laikam neviens uz to nespēja atbildēt.

Patiesi, sarūgtinātos var sastapt gan pilsētās, gan laukos. To skaitā ir kā sievietes, tā vīrieši, kā jaunas, tā brieduma gadus sasniegušas personas. Varētu likties, ka visiem viņiem nav nekā kopīga un tālād arī sarūgtinājuma cēlonis katram savs...

Tā domāja daudzi; vienīgi profesors Dižprātiņš neapmierinājās ar tik paviršu secinājumu. Aptaujājis simtiem sarūgtināto, viņš ievēroja īpatnēju likumsakarību. Daļa šo cilvēku ik dienas strādā svaigā gaisā, citi pie dabas krūts tikai atpūšas. Pēdējie, jāatzīst, dara to visai dažādi. Vieni slēpo vai soļo pa tūristu takām. Otri ar motociklu apceļo dzimto zemi, Treši — ar buru vai motorlaivām mēro jūras jūdzes upēs un ezeros...

Pieturas punkts bija gūts, un profesors nēmas tik citīgi domāt, ka drīz viņam ne tikai aprasoja pieri, bet arī aizmiglojās acenes. Tās rūpīgi noslaucījis, cienijamais zinātnieks pēkšņi kļuva gaišredzīgs un tūdaļ atcerējās kādu nozīmīgu detaļu. Proti, visi aptaujātie bija ražena auguma ļaudis!

Nu, Dižprātiņš nopriecējās, pirmais gaismas stars atspīdējis... Šai problēmai acimredzot ir sakars ar akcelerāciju. Citiem vārdiem — ar to, ka jaunieši aug aizvien ātrāk un arī cilvēku augums caurmērā kļūst aizvien lielāks. Bet kā gan šī parādība varētu laudis sarūgtināt? Un te profesoram iesāvēs prātā ģeniāla doma. Visi aptaujātie taču vai nu strādāja, vai atpūtās ārpus

telpām — latād viņiem bija nepieciešams piemērots apģērbs! Bet vispiemērotākais (to Dižprātiņš zināja no personiskas pieredzes) tādos gadījumos ir ērta, viegla un silta vējjaka.

Talākais zinātniekam vairs nerādīja īpašas grūtības. Viņš devās uz Tirdzniecības ministriju un fabrikām, kuras ražo vējjakas, izurbas caur papīru kalniem un itin drīz atklāja gandrīz vai neticamu paradoks. Lai gan tirdzniecības uzņēmumi un bāzes lielos daudzumos pieprasa vīriešu un sieviešu vējjakas līdz pat 58. numuram un vēl lielākas, normatīvi, ko Latvijas PSR Tirdzniecības ministrija apstiprinājusi vēl 1969. gadā, šos ļoti vajadzīgos apģērba gabalus paredz ražot sievietēm — tikai līdz 52., bet vīriešiem līdz 56. numuram ieskaitot. Turklāt abu lielāko izmēru (54. un 56.) vīriešu vējjakas atlauts ražot ne vairāk par 7% no minēto izstrādājumu kopskaita!

Daudzu cilvēku sarūgtinājuma temesls līdz ar to bija noskaidrots, un profesors saviem daudzajiem atklājumiem varēja pievienot atbildi, kuru nevienam no viņa kolēģiem nebija izdevies atrast.

Taču Dižprātiņš nebūtu Dižprātiņš, ja viņš neprātotu vēl tālāk. «Kāpēc tāda paradoksāla neatbilstība?» viņš sev jautāja. Un te nu jāsaka — galīgas skaidrības profesoram vēl nav. Tomēr vienu hipotēzi viņš jau ir izteicis. Proti — iespējams, ka tieši Tirdzniecības ministrijas darbiniekus akcelerācija nav skārusi un viņi aug krietni lēnāk par citiem pilsoņiem...

Vai šī hipotēze apstiprināsies? Gan jau laiks to rādīs.

A. LICIS

BEZ VĀRDIEM.

D. BREIKŠ

RUDAIS

Apmēram pirms pusotra gada man iznāca caurbraucot pailst nakti nelielajā Skabaržu ciematā. Tur es satiku savu skolas biedru, matu krāsas del iesauktu par Rudo.

— Nu, vecīt, kā tad liet? — vaicāju, sirsnīgi spiezdams viņa roku.

Sis, izrādas, strādājot tepat kolhozā par mehānizatoru. Pelnot lielu naudu.

— Tad jau tu, vecīt, esi bagāts, — ne bez skaidrības konstatēju.

— Kur nu... — Rudais nopūtās.

Ā... — saprotoši novilku. — Alkohols?

— Kas par muļķībām! — Rudais gandrīz vai apskaitās. — Pat šķolas gados es biju zverināts nedzērājs.

— Tiesa, tiesa, — nu arī es atcerējos. — Bet kas tad par vainu, ka nauda kabatā neturas?

— Sievieši, draudzin, sievietes... — Rudais paskaidroja. — Tie ēd naudu trakāk nekā ļaunzīvis spēki.

— Nevajag jau katru reizi uz restorānu, — ieminējos. — Ir taču teātris, kino... Vai vēl labāk — pastaigas. Svaigs gaiss, putniņi...

— Eh, draudzin! — Rudais uzstā man uz pleca. — Tu, skatos, nemaz neesi mainījies — tas pats naivais vidusskolnieks... Ne uz kadiem restorāniem es viņas nevedu. Gluži otrādi — pats vienmēr tieku pabarots, padzirdīts... Tikai viena nelaime: maksa nu pēc tam alimentus!

— Alimentus?!

— Tā iznāk... — Rudais izskatījās stipri samulsis. — Vietējā komitejā mani kaunina — izpelna tev liela, bet savus bērņus uzturēt negribi... Ej nu pierādi, ka tie nav manējie, ja mazajiem galvas viz ka jauni piekapeiki un es esmu vienīgais rudmatīs tuvākajā apkārtnē...

— Ja, viegli tev nav, — piekritu.

— Nu, nekas, — Rudais apņēmīgi noteica. — Izdomāšu kaut ko.

...Pavisam nesen atkal satiku Rudo. Tai pašā Skabaržu ciematā. Bet kāds viņš tagad izskatījās! Sarkanās krēpes bija noskūtas, acis raudzījās skumji un bezpalīdzīgi.

— Ak, vecais, vecais, — pārmetoši kratīju viņa drebošo roku. — Nu tu redzi, pie kā noved pārmērības un vieglprātība.

— Nervu sabrukums, draudzin, — Rudais nopūtās. — Mūsu iepriekšējās tikšanās reizē es teicu, ka centīšos kaut ko izdomāt, atceries... — Nu, lūk, un izdomāju arī — nodzinu pliku galvu tā, lai neviens vairs nevarētu pateikt, vai mani mati ir rudi vai zili. Bet pareizi vien ļaudis saka — arī ziloni reizēm pakļūp... Nesen saņēmu atkal uzaicinājumu ierasties vietējā komitejā un svilpodāms devos turp. Pie durvīm pēdējo reizi pārlaidu roku savam slidenajam paurim un braši metos iekšā. Situācijas bezcerību es sapratu acumirklī. Pie priekšsēdētāja galdina sēdēja sieviete ar zidaini klēpi. Mazulim bija absolūti pliks pauris...

H. PAUKŠS

BEZ VĀRDIEM.

U. MEZAVILKS

VIENKĀRŠI

— Nespēju. Šis svars man nav pa spēkam.
— Bet es esmu pārliecināts, ka spēsi! — trenēris iebilda. — Vajag tikai piespīties, pareizi noskenot sevi... Treniņa nodarbības taču nav Eiropas čempionāst! Mēģini droši, zaudēt tu nekā nevari...

— Kāda jēga veltīgi pūlēties? Ar šo svaru es tik un tā netikšu galā.

— Cik tad tu gribētu celt?

— Nu, teiksim, kādus piecus kilogramus mazāk...

— Tādu svaru tu esi jau vairākkārt pieveicis!

— Katram cilvēkam ir sava spēju robeža.

— Tavējā vēl nav sasniegtā!

— Runāt ir viegli, celt turpretim...

— Grūti. Un tomēr nav neiespējami!

— Ja jūs tā domājat, lūdzu, parādiet, kā to var izdarīt.

— Labs ir, pameģināšu... Tu pieiesi pie stieņa... Lūk, tā... Pietupsies, sasparosies... Tāpat kā es... Uzrausi stieni gaisā... Uff!... Un nolaidīsi uz grīdas... Ei, kas noticis? Kāpēc tu tik briesmīgi boli acis?

— Paklausieties, jūs nupat pārspējāt pasaules rekordu!

— Vai tiesām? Hm... Tad jau laikam būšu mazliet par ātru aizgājis no sporta. Bet ko nu vairs... Tagad visas cerības liktas uz tevi. Tāpēc saņemies, draudzin! Un nekautrējies... Ja vajag, parādīšu vēlreiz. Tas, kā redzēji, ir ļoti vienkārši...

M. ČALIS

TIESĪBAS

— Mums steigšam jāremontē unikāls agregāts.
— Nu un tad? Remontējiet veselī!

— Jā, bet šai nolūkā nepieciešams zobrats, ko ražo jūsu rūpnīcā. Lūdzu, te ir pieprasījums, ko parakstījis laboratorijas vadītājs, tehnisko zinātnu doktors.

— Es nevarētu jums līdzēt, kaut arī tur būtu akadēmika paraksts!... Zobratu sadala pēc plāna un nevis pēc pieprasījumiem.

— Saprotu. Bet pacientielies arī jūs mani saprast. Ir apdraudēta pētījumu norise. Un es lūdzu tikai vienu vienīgu zobratu! Turklāt — ne jau sev, bet institūta laboratorijai!

— Skaidrs, ka laboratorijai! Sev lūdzu tikai diedelnieki...

— Pilnīgi pareizi! Starp citu, mums varētu derēt arī izbrākēts zobraliņš. Tāds ar nelielu defektu...

— Zēl, bet saprotiet — man nav tiesību!

— Kāpēc?

— Brāķa detaļām nav izcenojuma.

— Vai jūs tās nododat metāllūžņos?

— Protams! Kur gan citur...

— Tādā gadījumā es pāris kilogramus smaga zobrata vietā atvedīšu jums divpudu svara bumbu. Vai esat ar mieru?

— Nē. Es jau teicu: man nav tiesību!

— Bet kāpēc?

— Atkal «kāpēc»!... Vai tad jūs neesat dzirdējis, ka apmaiņas operācijas ir stingri aizliegtas? Nokāris galvu, es atstāju direktora kabinetu.

— Esiet tik laba un palīdziet man atrast izeju no šīs situācijas, — izsūdzēju savas bēdas priekšnieka simpātiskajai sekretārei.

Viņa domīgi sarauca pieriti un klusītiņām pačukstēja:

— Man nav tiesību dot jums padomu... Tomēr pameģiniet aiz rūpnīcas vārtiem kādu gabaliņu pastaigāties gar mūsu žogu.

Klausīdams šo padomu, uzdūros visbrīnītīgākajai metāllūžņu izgāztuvei, kādu vien man nācies redzēt ilgajā sagādnieka mūžā. Taču, neņemiet ļaunā, man nav tiesību stāstīt par šo dārgumu krātuvi. Jo var gadīties, ka vienai vai otrai mūsu institūta laboratorijai atkal rodas vajadzība remontēt kādu unikālu agregātu...

M. ARĀJS

FUTRĀLIS

Man patik svētdienas pastaigāties svaigā gaisā. Tur cilvēks var mierīgi noverot dabu, klausīties, ko dzied putniņi un nodoties filozofiskām pārdomām. Mājas tupeņtāji varbūt iebildīs, ka pastaigu laikā var uzņemt lietussargu, kam seko izmīršana, īsiass, reļmatisms un drudzis. Šādas briesmas, protams, pastāv, bet tās ar lietussarga palīdzību var viegli novērst. Tiklīdz no debesīm sak pilinat, es uzliku savu skaisto importa lietussargu un mierīgi eju tālāk.

Kādudien, domas iegrimis, pastaigājoties pa vecu parku. Celma lūkuma starp ziedošām akacijām bija solīnš. Tik skaistam solīnam garam palet nav iespējams, un es apsedos viena solīna gala. Kapēc neapsēdos vidū? Tapēc, ka solīna vidū bija nolikts briļļu futrālis. Droši vien kāds večuks te lasījis avīzi un futrāli aizmirsis. Varbūt tagad viņš ir jau apķeris un rīkoš futrālim pakal.

Interesanti, cik tāds plastmasas briļļu futrālis maksā? Paskatīsimies. Oh, veselu rubli! Nohiku futrāli, un atkal nodevos pārdomām.

Jā, ka tie gadi skrien... Drīz man būs piecdesmit. Tada vecuma cilvēkam redze kļūst vajaka, jānēsa briļles, bet briļļu vajadzīgs futrālis... Ak, tas taču ir sākums, gan es futrāli nopirkšu!

Tomēr, ja tā ļoti padoma, vai būs pareizi, ja atstāšu futrāli uz solīna? Varbūt mana rēķa aizmaršīgo večuku pamodušas uz zagšanu. Pirmajā brīdī šāds apgalvojums liekas nepamatots, bet pietiek iekoties problēmā dziļāk, un tūdaļ atklājas pavisam jauni aspekti.

Vispirms meģināsim atbildēt uz jautājumu, kāpēc cilvēks ir aizmaršīgs. Vai tas nav tāpēc, ka aizmaršīgais paradis pazaudējis mantas vienmēr sapemt atpakaļ? Vakar, sacīsim, viens aizmirsis komunāla dzīvokļa virtuvē sērķocīņu kastīti. Ja kastīte būtu pazudusi, viņš tūdaļ kļūtu vērīgāks. Bet kaimiņi sērķocīņu kastīti nepaņem, un tie, lūdzu, ir sekas — šodien viņš aizmirst briļļu futrāli. Pieņemsim, ka futrāli es atstāšu uz solīna. Tāda gadījumā večuks rit kaut kur aizmirsies cepuri, parit meteli, aizparit televizoru vai klavieres. Tik vertīgas mantas garantēti pazudīs, un tad noteikti izpaudīsies večuka apslēptas tieksmes. Vai man ir morālas tiesības atstāt futrāli uz solīna un tādējādi iegrust vecu cilvēku zādzības grēkā? Nē, šādu tiesību man nav! Zīģh piecelos, lebazu futrāli kabatā un staigāju tālāk.

Pēc minūtem piecpadsmit sāka smidzināt sīks lietutinis. Taja mirkli man saņņaudzās sirds — es biju aizmirsis uz solīna skaisto importa lietussargu! Kā veja nests skrejo atpakaļ.

Uz solīna neka vairs nebija. Ne mirkli nešaubījos, ka večuks ir atnācis pēc futrāli un pievācis manu lietussargu.

Tādaļ nojauta manu nav vilusi viņam tomēr ir zagšanas tieksmes!

A. VECKUMEĻŠ

C. MELAMEDS

Plankumi

Uz kartes tikams paveras mums skaits —
Valrs baltus plankumus tur neredz acs.

Bet, ja mēs turpināsim
dabai pāri darīt,
Tad neredzēsim tur vairs
zaļos arī.

Atbilde uz pretenziju

Fotogrāfs dāmai skaidroja garī:
— Cienītā, negribu es pret jums grēkot —
Mirkli mūžīgu padarīt varu,
Bet darīt to skaistu nav manas spēkas.

Imunitāte

Vien gudrie dūsmās prātu zaudē,
Muļķiem tādas briesmas nevar draudēt.

Atdzejojis S. ANTONS

NEATLAIDĪBA

Līdz darba beigām vēl bija palikusi vairāk nekā pusstunda. Kantorī valdīja bēru atmosfēra, un Bonifācijs piezvanīja uz pareizā laika dienestu.

— Septiņpadsmit divdesmit piecas minūtes... — pafikama sievietes balss teica.

— Jā, jā... — Bonifācijs piekrita. — Tā jau visi saka — tieši septiņpadsmit un tieši divdesmit piecas minūtes. Bet vai jums jāiel citu pavadāt? Kļūstiet patstāvīgāka!

Saruna pārtrūka. Bonifācijs piezvanīja vēlreiz.

— Septiņpadsmit divdesmit piecas minūtes... — balss teica.

— Vai tiešām jums neapnik? — Bonifācijs brīnījās. — Goda vārds, tas atgādina midīšanas uz vietas. Bet stāvēt uz vietas, pati saprotat...

Saruna pārtrūka atkal. Bonifācijs piezvanīja trešo reizi.

— Septiņpadsmit divdesmit sešas minūtes... — balss teica.

— Redzat nū! — Bonifācijs iesaucās. — Iepriecinājāt! Par veselu minūti iepriecinājāt! Izrādās, ja cilvēks grib, viņš visu var! Bet varbūt ar minūti vien nebūs līdzīst! Varbūt es un arī citi vēlamies, lai minūtes aiztrauktos ar vēja spēriem?

Telefons atvienojās, un Bonifācijs no jauna uzgriezta to pašu numuru. — Septiņpadsmit divdesmit sešas minūtes... — balss teica.

— Veltīgi jūs tā! — Bonifācijs nosodoši sacīja. — Es zvanu jums ar visnopietnākajiem nodomiem, bet jūs...

Klausulē kaut kas noklikšķēja un sāka skanēt pikstieni. Bonifācijs piezvanīja piekto reizi.

— Septiņpadsmit divdesmit septiņas minūtes... — balss teica.

— No jums katra minūte ar lūgšanas jēdzīgas! — Bonifācijs noskuma. — Tā jau ir — ja cilvēkam tiek dota vara pār laiku, viņš pēkšņi kļūst iedomīgs! Domājāt, man ļoti gribas formas pēc vēl trīsdesmit trīs minūtes nīkt kantorī?

Klausulē atkal skanēja pikstieni. Taču Bonifācijs uzgriezta numuru sesto reizi.

— Septiņpadsmit divdesmit septiņas minūtes... — balss teica.

Bonifācijs sāji pasmaidīja.

— Atkal tas pats! — viņš nopūtās.

— Bet mēs taču esam cilvēki! Un cilvēks ar cilvēku vienmēr sapratīsies.

Saruna vēlreiz pārtrūka. Bonifācijs zvanīja atkal.

— Septiņpadsmit divdesmit astoņas minūtes... — balss teica.

— Paldies! — Bonifācijs sacīja. — Ne velti apgalvo, ka ar neatlaidību varot panākt it visu. Varbūt mēs sarunāsim pavirzīt laiku par dažām minūtēm uz priekšu?

Klikšķis un atkal pikstieni. Bonifācijs sāka griezt ripu asto reizi.

— Septiņpadsmit divdesmit astoņas minūtes... — balss teica.

— Nevēlaties, — Bonifācijs saprata. — Protams, protams... Visi jums zvana, bet nevienam pat paldies nepasaka. Droši vien domā, ka jūs esat tikai magnetofonā ierakstīta balss. Bet es jūtu, ka jūs esat dzīva būtne un arī ar nepacietību gaidāt, kad varēsīt beigt darbu...

Saruna pārtrūka. Bonifācijs piezvanīja deviņo reizi.

— Septiņpadsmit divdesmit deviņas minūtes... — balss teica.

— Gaidāt... — Bonifācijs secināja. — Gaidāt un nevarat sagaidīt. Bet kas jums liedz pabīdīt radītājus vēl mazliet uz priekšu? Ne jau jūs saskaņojat savu pulksteni ar vadību, bet vadība ar jums... Ja nevarat divas minūtes uz priekšu, tad vismaz minūti... Nu, norunāts?

Telefons atvienojās. Bonifācijs uzgriezta ripu.

— Septiņpadsmit divdesmit deviņas minūtes... — balss teica.

— Jā, jā — katram savs darbs... — Bonifācijs nopūtās. — Ja pateiksi nepareizi, kāds var uzrakstīt sūdzību un iznāks nepatīkšanās. Bet, lai nu kas, es sūdzību nerakstīšu, es labprāt ar jums iepazītos. Kā jūs sauc?

Pikstieni. Bonifācijam zvanīšana vēl nebija apnikusi.

— Septiņpadsmit trīsdesmit minūtes... — balss teica.

— Ipatnējs vārds! — Bonifācijs atzina. — Pālaban jūs sauc septiņpadsmit trīsdesmit, pēc minūtes — septiņpadsmit trīsdesmit viena... Bet mani sauc par Bonifāciju. No manis sieva aizgāja. Teica — ja es kaut ko esot iegēmis galvā, ar savu ietiepību pat miroņus uzcelšot kājās...

Atkal pikstieni, un ripa griežas jau divpadsmito reizi.

— Septiņpadsmit trīsdesmit viena minūte... — balss teica.

— Paldies! — Bonifācijs sacīja. — Jūs tomēr esat gaišs cilvēks. Un balss arī patīkama... Zēl, jūs droši vien esat precējies... Ja neesat, pasakiet minūti uz priekšu...

Klikšķis. Bonifācija pirksti jau darbojās gluži automātiski.

— Septiņpadsmit trīsdesmit divas minūtes... — balss teica.

— Neesat visi! — Bonifācijs nopriecājās. — Zēl gan, ka darba laikā jūs nevarat sarunāties ar mani, mēs varētu jauki pavadīt vakaru. Gribat, aiziesim uz restorānu!

Vēl viens klikšķis. Un vēl viens zvans.

— Septiņpadsmit trīsdesmit trīs minūtes... — balss teica.

— Gribat! — Bonifācijs secināja. — Jūtu, ka gribat! Kad mēs satiksīties?

Klausulē kaut kas noskrāpējās. Bonifācijs uzgriezta pareizā laika numuru piecpadsmito reizi.

— Astonpadsmit viena minūte... — Balss teica. — Astonpadsmit divas minūtes...

— Es noteikti būšu! — Bonifācijs iesaucās. — Es visu vakaru gaidīšu jūs pie galvenā pasta...

— Astonpadsmit trīs minūtes... — balss teica. — Astonpadsmit četras minūtes... Astonpadsmit piecas minūtes...

— Gan piecas, gan desmit! — Bonifācijs zvērēja. — Kad man nav jāsež pie rakstāmgalda, es kaut vai veselu mūžību esmu ar mieru gaidīt! Nezinu tikai, kā mēs pazīsim viens otru.

Klausulē atkal kaut kas noskrāpējās, un igna vīrieša balss sacīja:

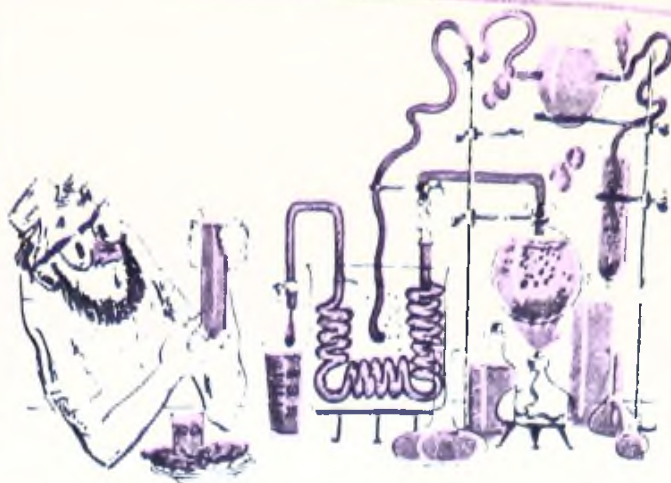
— Pilsoni, tūlīt nolieciet klausuli! Jūs esat automātā sebojājis!

Bonifācijs nolika klausuli un parastīja plecus.

«Zinām, kas tie par automātiem...» — viņš nodomāja un tūdaļ no jauna pacēla klausuli...

ZANIS EZTIS

DRAUGU HUMORS

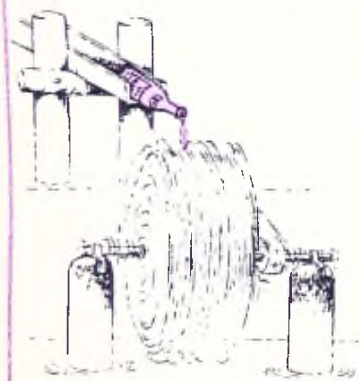
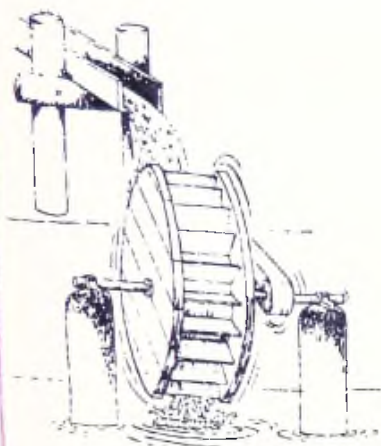
— TAD IR GANI ATKAL KANDŽA IZNĀKUSI!

V. SOLOVJOVS,
«Krokodīls», Maskava

— BET, KAD BŌS JĀPELD, TU NOTEIKTI UZSKRIESI SĒKLIM!

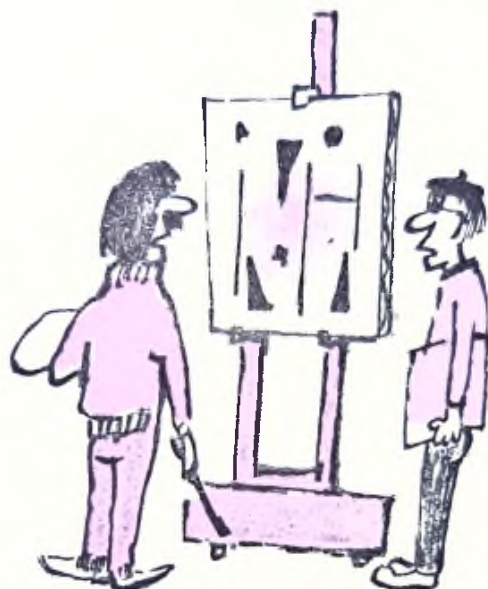
V. GORBAČOVŠ,
«Perec», Kijeva

BEZ VĀRDIEM.
A. SIEKSTĒLE,
«Šluota», Viņa

BEZ VĀRDIEM.
L. HASIROVS,
«Čajana», Kozaga

— ES TĀ REDZU PASAULI!
— TAD TEV PEDĒJAIS LAIKS APCIEMOT ACU ĀRSTU!

A. GRABKO,
«Ripera», Kijeva

— IZLABOJĀT, BET ODENS TOMĒR NETEK...
— ES TACU NEESMU NĀCIS SURP ODENI DZERT!

E. PIHO,
«Pikora», Tallina

BEZ VĀRDIEM.
E. VALTERS,
«Pikora», Tallina

STRĪPA

Jēkabpils daļā valdīja dziļā klušums. Dežurējošais seržants pagrozīja galvu un noputās.

— Sakī, pilsoni, kāpēc tu sacēli traci?

— Tāpēc, ka sievasmāte... centos paskaidrot. — Zinat, es esmu mīļmīļš cilvēks. Tikai dažreiz celtu pār stripu...

— Mīļmīļš? Zupu ar visu katlu no trešā stāva nometi.

— Pārsteidzot... Bet viņa jau pati teica, ka tādu zupu varot tikai izmest... Galu galā, es viņai neesmu nekāds pāvars!

— Visus kaimiņus uzmodināji, — seržants žavdamies turpināja. — Mīļmīļš cilvēks, vai tu ne, ko? Piodzeras un nakts vidū sacēli traci. Ai-ai-ai! Kāpēc dzēri?

— Vakar pabeidzu projektu, — vainīgi smaidīdams, atzinās.

— Redzi nu! Un kādus darbus pastrādāji!... Kartīgiem cilvēkiem nakts jāguļ, — viņš atkal nožavājās. — Tikai tāpēc, ka ir vēl tādā kā tu, mums te jāsež. Nevari dzīvot kā cilvēks?

— Varu... Bet sievasmāte...

— Pietiek par sievasmati! Pašam

ir. Ko ar tevi lai iesākt? Izmeklēsi grūtāk!

Negribu, — es nolēmu... Biedri seržant! esmu kluss cilvēks. Sabiedrībai palīgu nekad nekad vairs! Nu, mazliet iesēru un pārsteidzot... Tas vairāk neatkarīgs...

— Pazīsti tādu... Kad pabeigsi nakamo projektu?

— Drīz.

— Redzi nu... Bēdi klusējām. Sapeja galva. Saņūta bija nebeidzama. Seržants šķīstīja vecu avīzi un žavājās.

— Sahu spēle? — viņš pēkšņi jautāja.

— Mazliet...

— Atlaist tevi nevaru... Bet ieslodzīt — jā! Nu ko, vienai partijai?

Ātri saikām figūras. Pie diviem gājieniem seržants sāka uzbrukt. Calva man vairs nesapeja.

— Tu esi gluži katrīgs cilvēks...

Labi spēle, — viņš teica, nokandīdams manu zirgu. — Es jau atlaistu tevi, bet sievasmāte sacēli traci...

Piedodiet, — teicu, pavirzīdams uz priekšu dāmā. Viņai droši vien pašai manis zēl.

— Tu domā, zēl, — viņš pasmaidīja un nocēla man lāidni. — Pabū, brāh! Ir sievasmāte. Zinu... Bet katlu gan tu varam izlingot! Makaroni koku zarus katrās...

Vai pus arī katrās? — es apvaicāju.

Ar sievasmati! Un kā vēl. brāh! Bet klusi. Lai kaimiņi nedzird.

— Viņš paskaidroja, nosēdams man vēl bandīnīti. Viņš, brāh, izlaist nedrīkst.

— Tāds ir vīrs liktenis, — noputots, verodams galdā. Mans stāvoklis bija kritisks.

Sagrābūsi centru, melnie lauzas uz priekšu kreisajā spārā. Viens gājens, otrs, — un mana dāma bus pašam.

— Uzpipe, brāh! Neuztraucies! Tie ir dzīves sūkumi. Bet ka tad isti bija ar to projektu — aizstāvēji?

Redzi nu, cik labi! Tu aizstāvi projektus, mēs — pilsoņus. Abi aizstāvam, — viņš apmierināts smaidīja.

Zinu, es tevi tomēr laidišu mājās. Kāpēc cilvēkam sagadat kaunu? Pašam ir sievasmāte... Saprotu, brāh!

Prieks man piešķīra jaunus spēkus. Klusēdams gatavojos pretuzbrukumam. Divi gājieni — viņa tornis pazuda no galdā. Vēl gājieni — un mans laidnis noknieba visu zirgu.

— Sahu! — es izteiksmīgi paziņoju.

— Nu, nu... Skaties, kāds! — seržants, maršējot pieri, nomurmurāja. — Nu tādām visu ko var sagādāt!

— Matī! — es triumfēju. Pārstripu viņam roku, bet viņš uz to pat nepaskatījās.

— Nu tad es iesu. Paldies!

— Kur tu iesi? Kas vēl nebūs, pilsoni? Aizmirsti, ka es šur nokluvis? Zupa uz jēlas ko? Čamenes galva, klusi cilvēks. Sakī, vai tev kauns arī ir ko?

— Ir kauns...

— Ak tu sakī — ir? Nu nekas, pasēdēsi, bus vēl lielāks. Ejam, pilsoni!

«Atkal pārcirtu pār stripu!» — gremzās, seržanta pavadība sedams uz aresta telpu.

(No stāstu krājuma «Devīti vīķi»)

VAINĪGS PIRCĒJS

Pavaicājiēt kuram katram pārdevējam un tūlīt jūs dabūsiēt dzirdēt, cik izlēpis un cik untumains mūsu dienās ir pircējs. Sis viņam nepatik un tas nav pa prātam. Piekrauj kaut vai visu leti ar augstāka labuma precēm — i tad vēl viņš brāķēs un izteiks neapmierinātību. Bet no tirdzniecības darbiniekiem prasa plānu un turklāt vēl apkalpošanas kultūru! Nabadziņi nedrīkst pat kārtīgi izlādēties. Vārdu sakot, tirās mokas. Un mocekļu mums taču visiem ir zēl...

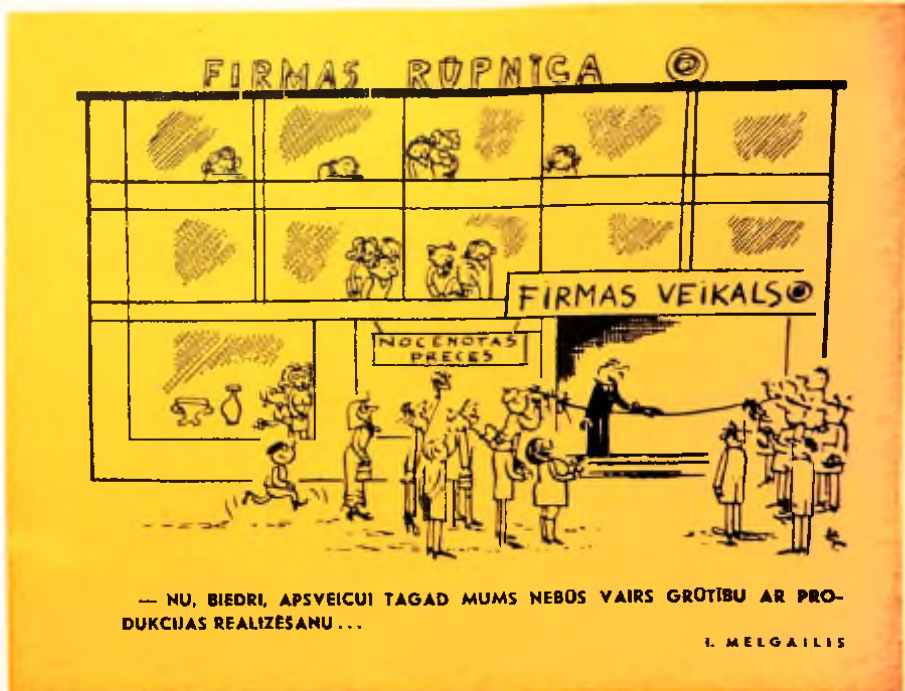
Mani personīgi visskaudrāk iežēlināja Jēkabpils rajona patērētāju biedrības kolektīvs. Mazumtirdzniecības apgrozījuma plānu šā gada pirmajā pusē tas neizpildīja par 447 tūkstošiem rubļu. Līdz ar to peļņa desmitiem tūkstošiem rubļu apmērā, nemaz nerunājot par prēmijām, kolektīvam aizgāja, tā teikt, gar degunu... Bet vai Jēkabpils kooperatori ir vainīgi, ka lepnības apsēstie rajona iedzīvotāji nevēlas iegādāties vienu otru vēl neset tik plaši pieprasītu mantu?

Un, lūk, lai pierādītu Ļaunā Pircēja upuru šķīsto nevainību, es nolēmu papētīt šādus tādus papirus. Taču — divaina lieta — papīri itin drīz mani atbrīvoja no žēluma. Lai kādi tie pircēji būtu, viņi tomēr nevar iegādāties preces, kuras nav nokļuvas līdz veikala letei!

Tiesa, arī tādos apstākļos atsevišķai patērētāju biedrībai vēl nedrīkst uzkraut visus grēkus. Gadās taču, ka fondi ir izsmelti un bāzes patukšas. Tas, protams, ir izņēmuma stāvoklis. Bet jēkabpīliešus pat izņēmumi nespēj aizbildināt. Jo, izrādās, — b. Mikanovska vadītie kooperatori no piešķirtajiem fondiem nebija papūlējušies izņemt 73 tonnas miltu un putralmu, pāri par 20 tonnām zivju, 3,4 tonnas siera, audumus un zeķes — gandrīz par 100 tūkstošiem rubļu.

Bet pavaicājiēt kuram katram pārdevējam un tūlīt jūs dabūsiēt dzirdēt, cik izlēpis un cik untumains mūsu dienās ir pircējs.

A. LOKS

— NU, BIEDRI, APSVEICUI TAGAD MUMS NEBŪS VAIRS GRŪTĪBU AR PRODUKCIJAS REALIZĒŠANU...

I. MELGAILIS

STIKĒŠANA

Ir Jelgavas rajonā tāds kolhozs «Staļģene». Ir kolhozā jaunoļu ferma. Ir arī braši vīri — Jānis Ceburs, Jānis Smits un Ivans Vilms.

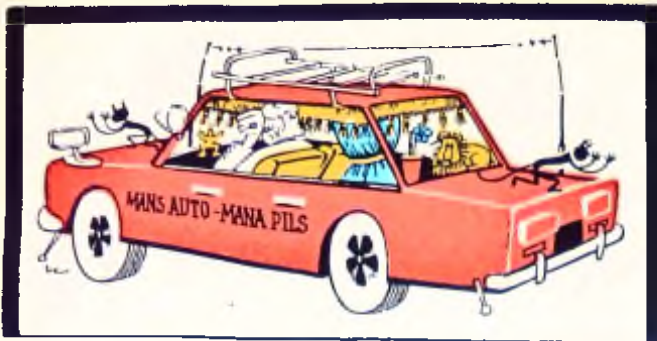
Bet kas tā būtu par fermu, ja tuvuā nerēģotos prāva salmu stīrpa? Kas tie būtu par vīriem, kas satikušies tūdel nesāktu domāt par stīķēšanu? Un, ja jau ir sastikēts, vai pie stīrpas nav pati labākā vieta, kur pēsēt un omulīgi ieraut pa melciņam? Tiesa, istai omulībai vēl nepieciešama uguns. Bet iedegt uguni mūsu dienās nav problēma. Starp citu, par sasniegto omulības pakāpi liecina tas, ka vīri pat nemanīja salmu aizdegšanos.

Tomēr itin drīz stīrpa jau dega rūkdama. Uguns draudēja pārsvieties uz fermu. Laimīgā kārtā to pamanīja kolhoznieki un aizsprostoja uguni celju.

Tagad trīs vīri tik omulīgi vairs neejās. Stīķēšana iznāks padārga — jāaizdzina zaudējumi, jāmaksā sods. Sermuļi skrien pār muguru iedomājoties, cik tuvu bijis apsūdzēto solis...

Kā redzams, ne katrreiz stīķējot iznāk meistarkstiks.

G. URĶIS

BEZ VĀRDIEM.

E. RUSMANIS

U. MEŽAVILKS

Šis un tas par šo un to

- Ak, cik karsti bija koncerta zālē! Ne mazākās vēsmiņas...
- Profams. Orķestri taču nebija neviena pušamā instrumenta.
- Oļena kungs ir idiots.
- Tu viņu pazīsti!
- Viņš vairākas reizes ar mani ir sarunājis.
- Tādā gadījumā viņš tiešām ir idiots.
- Jauneklis savai kēmītofajai:
- Ja tavs brālītis vēlreiz mēģinās noklausīties mūsu sarunas, es viņam noraušu ausis!
- Val tev prāts! — mīļotā uztraucas. — To var leraudzīt māmīņa. Viņa skatās pa atslēgas caurumu.
- Divi neganti strīdas.
- Esmu gatavs likt galvu ķīlā, ka man ir taisnība.
- Nu, tad es lieku ķīlā savu portfelī.
- Bet tas taču ir tukšs!
- Tieši tāpēc jau mūsu ķīlām būs vienāda vērtība.
- Paklau, Zuljēta! Par tevi raksta avīzēs!
- Par man! Izslī!
- Ārē, levdrakstā teikts, ka pasaulē ir par daudz slepēju.

Pa Brodvejas ielu Ņujorkā let dieleņeks ar plakātu: «Jūs maksājat tūkstošiem dolāru, lai aizbrauktu uz Eiropu un apskatītu vecu civilizāciju atliekas. Apskatiet veca alkoholiķa atliekas! Tas jums maksās tikai 10 centus...»

BEZ VĀRDIEM.

E. KUNGS

A. BUHVVALDS

(«International Herald Tribune», Parīze)

„Mafia Enterprise”

Savienotajās valstīs zēl un plaukst bizness, kas šā vai tā saistīts ar mafijas darbību. Lasītāji, piemēram, ķertin izķer grāmatas par bandītu dēkam. Gangsteru filmas dod fantastiskus ienākumus. Izdevēju un filmu producentu milzīgā peļņa izraisa skaudību mafijas barvežos. Tāpēc viņi Ņujorkas viesnīcā «Cosa Nostra» nesen apsprieda jautājumu par iesaistīšanos šai biznesā.

Pirmais runāja Salvatore Mastrella, kurš pārstāvēja jaunās Anglijas mafiju.

Grāmatu izdevniecības, — viņš teica, — avižu trestī un kino kompānijas, aprakstot un parādot mūsu piedzīvojumus, sarauš miljonus. Bet mums no tā neatleic ne centa.

Džozefs Fanatelli. Kalifornijas mafijas barvedis, pazīnāja:

— Mūs, vienkārši izsakoties, ekspluatē. Mēs taisām savu biznesu ar azarta spēlēm, narkotiskajām vielām un ielasmeitām, riskēdami nokļūt aiz restēm, bet kaut kāds nikulis skribents saņem no izdevēja piecīsimt tūkstošus dolāru tikai par to, ka atnes manuskriptu, kurā attēlota mūsu darbība. Nu jau esam nonākuši tik tālu, ka autori mums pat nesūta savu grāmatu bezmaksas eksemplārus!

— Pienācis laiks pielikt tam punktu, — Mastrella sacīja. — Es ierosinu nodibināt mafijā literatūras nodaļu.

— Kolosāla ideja! — iesaucās Džozs Madžino, «Betona Kāja», no Bufalo.

— Vispirms mums jānodibina korporācija «Mafia Enterprise», — Mastrella turpināja. — un tā jāreģistrē. Tad mums piederēs visas autortiesības uz sacerējumiem par mafiju. Pēc tam sāksim piedāvāt izdevējiem mūsu cilvēku uzrakstītos manuskriptus. Mēs viņiem teiksim: «Gribat grāmatu par mafiju? Lūdz, te tā ir! Materiāls no pirmavota.» Un izdevēji parakstīs ar mums kontraktu.

— Kontraktu? — Gebollo, «Plakanais Deguns», no Bronksas brīnījās.

— Kas tas tāds?

— Kontrakts ir rakstisks līgums, kurā izdevējs apņemas maksāt mums honorāru, — Mastrella paskaidroja. — Mums piederēs autortiesības uz grāmatām, kino un televīziju scenārijiem, kā arī uz vārda «mafija» izmantošanu reklāmas nolūkos. Mēs varēsim sniegt konsultācijas pēc takses tūkstoš dolāru par katru mūsu speciālista darba dienu.

— Man ir jautājums, — Fanatelli atkal ierunājās. — Pieņemsim, ka puši no Kalifornijas un Bronksas gribēs pārdot tiesības uz gangsteru romāna ekranizāciju vienai un tai pašai kinokompānijai. Ko tadā gadījumā mēs darīsim?

— Prātīgs jautājums, — Mastrella piezīmēja. — Mēs sadalīsim Savienotās Valstīs zonās. Ņujorkas mafijai būs darīšana tikai ar vienīgi ar kino kompāniju «Paramount», Detroitas — ar «MGM», Kalifornijas — ar «Twentieth century-Fox», bet Jaunorleānas mafijai ar kompāniju, ko nodibināja netaisnais Volts Disnejs.

— Paklausieties, bet šī kompānija taču nelaiša filmas par mafiju! — bāzīgi iesaucās Karlo Longo, kurš apspriedē pārstāvēja Jaunorleānu.

— Ta, Longo, jau ir tava darīšana. Tev jāpiedāvājumi jāformulē tā, lai viņi neuzdrošinātos atteikt.

— Tādā nolēmā, — Mastrella rezumēja. — Tiklīdz aizbrauksiet mājās, tūlīt sēdieties pie rakstāmašīnām. Un nemēģiniet man iesmērēt nevienu manu manuskriptu. Izdevējiem patīk kārtība. Neizdodiet viens otram sīžetus. Katrs, kas uzdrošināsies izmantot savos sacerējumos faktus no citas bandas dzīves, automātiski kļūs par kandidātu galvenajai lomai pats savās bēdēs.

(No žurn. «Za rubežom»)

HEINRIHS KLINGENBAUMS

(Austrija)

LĪGAVA

Privātā detektīvu birojā ienāca jauna dāma.

— Ar ko varu pakalpot? — detektīvs viņai jautāja.

— Ak, — samulsusi izdvesa apmeklētāja, un viņas acis pamirdzēja asaras. — Es tā ciešu, tā ciešu! Pēdējā laikā mans līgavainis apciemo mani tik reti... Es sāku domāt, ka viņš...

— Krāp! Jūs! Ka viņam ir cita?

— Tieši tā, — apmeklētāja nopūdamās apstiprināja. — Bet tādu nodevību es droši vien nepārdzīvošu. Mēs taču viens otram zvērējām uzticību...

— Labi, jaunkundz, mēs visu noskaidrosim.

— Ievārojot pilnīgu slepenību, es ceru.

— Pats par sevi saprotams! Jūsu līgavainis pat nenonājis, ka viņu izseko. Bet tagad, jaunkundz, lūdz, iedodiet mums savu līgavaiņa adresi. Apmeklētāja norausa asaru.

— Parka ielā trīspadsmit, dzīvoklis — seši.

— Lielisk! — teica detektīvs. — Pēc dažām dienām mēs būsim noskaidrojuši patiesību.

— Arī es uz to ceru, — jaunā dāma atbildēja un norausa vēl dažas asaras. — Lai cik nežēlīga būtu patiesība, tomēr labāk to zināt, nekā mocīties nezinā. Bet sakiet, lūdz, cik par šo pakalpojumu jāmaksā!

— Es jums no sirds jūtu līdzī un tāpēc piemērošu minimālo tarifu. Vai divsimti šiliņu nebūs par daudz?

— Tikai divi simti? — brīnījās līgava.

— Jā. Mūsu birojā tādā uzdevums nesagādā nekādas grūtības.

Līgava izņēma no somiņas mautu un noslaucīja asaras.

— Redzat, — viņa sacīja, — es biju domājusi, ka tas man izmaksās vismaz divreiz dārgāk. Bet, ja tā...

Viņa saminstinājās.

— Kas tad? — jautāja detektīvs.

— Tādā gadījumā es jums iedošu vēl vienu savu līgavaiņa adresi...

Kas ir gaitis visā nenotiek pasaulē

Pensionēts pulkvedis Elviss Madisons, kas savā Londonas dzīvoklī mīlēja sniegbaltu govī, izcīnīja uzvaru prāvā, ko pret viņu bija ierosinājis

nama īpašnieks. Tiesas sēdē misters Madisons atsauca uz 18. gadsimta likumu, kas ļauj katram Londonas iedzīvotājam turēt istabā baltu govī.

Imigrācijas iestādes aizliedza ievest Austrālijā 2000 gadus vecu mūmiju, jo tai nebija nedz miršanas apliecības, nedz dokumentu, kas apliecinātu, ka mūmija neizraisa infekcijas brīsmas. Melburnas Arheoloģijas institūtam vajadzēja telegrafēt uz Londonu, lai no turienes atsūta vajadzīgos dokumentus. Tikai pēc dokumentu pienākšanas zinātniekiem atļāva mūmiju saņemt.

Palermo pilsētā (Itālijā) vajadzēja 20 metrus garu apakšzemes kabeli izvilkt caur tievu cauruli. Strādnieki

noķēra peli, piesēja tai pie astes aukliņu un iebāza dzīvnieku caurulē. Tur pele palika sēžam, neplevērot nekādu uzmanību klīdzieniem, saucieniem un āmura dauzieniem. Pasākums izdevās tikai tad, kad bija noķerts kaķis, kas, ieraudzījis peli, sāka nikni šnākt. Pele pielēca kājās un 20 metru garo distanci noskrēja 8 sekundēs.

Viena no Klivlendā (ASV) apdrošināšanas sabiedrībām pazemina maksājumu tarifu pilsoņiem, kam ir kāds valasprieks, jo sabiedrības valde uzskata, ka tādi cilvēki ilgāk dzīvo.

Reiz kāda vecāka dāma jautāja valdei, vai arī sēnošana uzskatāma par valasprieku. Atbilde skanēja šādi: — Ja jūs nelasāt indīgās sēnes personīgām patēriņam, tad noteikti jā.

Gaišrēgi Ahili d'Andželo dēvē par Neapoles burvi. Nesen krampļauži izzagusi no viņa vasarnīcas dārgakmeņus, kažokus un naudu 5

miljonu liru kopvērtībā. Dīvainā kārtā gaišrēģis šo zādzību tomēr nebija paredzējis un arī nespēj atburt savu īpašumu atpakaļ.

Šajās dienās Ņujorkas laikraksta «New York Herald» redakcijā ieradās misters Čarlijs Millers, lai nodotu sludinājumu, kurā viņš apsola 75 dolārus godīgajam pilsonim, kas ir atradis viņa sievas mīļoto kaķi. Kad sludinājumu pieņēms brīnījās par augsto atradēja balvu, misters Millers paskaidroja:

— Neuztraucieties, kaķi es jau noslīcināju.

Anglijas liberālās partijas priekšsēdētājs nesēn teica:

— Augšams ir labākais pierādījums tam, ka dzīve turpinās arī pēc nāves.

— Kopš vairāk nekā 300 gadiem cilvēkiem ir pilnīgi nepareizs priekš-

stats par labāko līdzekli peļu pievilināšanai, — pēc 15 gadu ilgiem pētījumiem paziņoja amerikāņu biologs Dr. Brjūss Kellijs. — Visvairāk pelēm garšo nevis speķis vai siers, bet gan milti, kokvilnas sēklas, sviests, tauki un augļi.

Mitīgānās štatā (ASV) katram sunim atļauts vienreiz iekost pastniekam. Tikai pēc otrreizējas košanas suņa īpašniekam ir jāmaksā sods.

Sludinājumus, ko presē ievieto kādā britu firma, ir teikts: «Brunpukreklēm ir tā priekšrocība, ka tie neburzās un nav jāgludina.»

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

10. numurā «Dadzis» aprakstīja izdarības, kuru dēļ cēsnieka Nulles un vairāku citu Rīgas ielas 3. nama īrnieku ģimenes tika pārceltas dzīvošanai nepiemērotās telpās.

Šai sakarā Cēsu pilsētas izpildu komitejas priekšsēdētājs K. Stokmanis 20. jūnijā atbildēja, ka dzīvojamās ēkas rekonstrukcijas gaitā atklājušies ļoti saglabājušies XIV—XV gs. pilsētas nocietinājumu vaļņa fragmenti un tāpēc būvdarbi bijuši jāpārtrauc. Vienlaikus b. Stokmanis apsolīja pilsētas izpildu komitejas iespēju robežās risināt jautājumu par pastāvīgu dzīvokļu piešķiršanu minētajiem īrniekiem vēl pirms rekonstruējamā objekta nodošanas ekspluatācijā.

Un, patiesi, šis jautājums acīmredzot tika risināts, jo 4. septembrī Cēsu pilsētas izpildu komitejas priekšsēdētāja vietniece N. Reimane paskaidroja īrniekam P. Nullem, ka pašreiz neesot reālu iespēju ierādīt viņa ģimenei citu dzīvokli, bet iespēju robežās izpildu komiteja centīsoties pamazām to darīt.

Diemžēl, arī par gliemezi saka: pamazām virzās uz priekšu!

Šā gada 14. numurā «Dadzis» nepatika pārmērīgā braukāšana komandējumos, ko varēja vērot vienā otrā republikas uzņēmumā.

Būvmateriālu rūpniecības ministra vietnieks b. Veiskops paskaidro, ka Liepājas Linoleja rūpnīcas direktoram šajā sakarā izteikts aizrādījums. Pārīkas rūpniecības ministre b. Kuzņecova savukārt atbild, ka jautājumi, kas saistīti ar komandējumiem, izskatīti ministrijas kolēģijas sēdē. Visiem uzņēmumu direktoriem esot doti norādījumi krasi samazināt komandējumu izdevumus. Norādījuma izpildi kontrolēsot ministrijas nodaļu vadītāji.

14. numurā «Dadzis» pabakstīja arī Dobeles rajona sovhoza «Gaisma» nolaistos augļu dārzus.

Minētā rajona lauksaimniecības pārvaldes priekšnieks b. Zvaigzne dara zināmu, ka šī sovhoza direktoram Grinbergam un bijušajam galvenajam agronomam Brūnam esot noņemtas prēmijas, bet vecākais grāmatvedis Latiševs pārcelts zemāk atalgotā darbā. Pašlaik stāvoklis «Gaismas» augļu dārzos jūtami uzlabojies.

15. numurā «Dadzis» uztraucās, ka kolhozam «Juglas zieds» bija jābrauc pēc kombinētās lopbarības 60 kilometrus uz Keipeni.

Tas esot noticis dzelzceļnieku klūdas dēļ. Viņi vagonu ar lopbarību neesot atkābinājuši Ogrē, bet aizveduši uz Čekurkalni. Tā kā sūlījumu pārādresēšana atpakaļvirzienā neesot pieļaujama, vagoni pārsūtīti uz Keipeni. Pārsūtīšanu akceptējis «Juglas zieda» priekšsēdētājs. Šis ziņas sniedza sagādes ministra vietnieks b. Straume.

«Dadzis» ir priecīgs, ka pārādresēšana nav notikusi uz Ventspili vai Rēzekni...

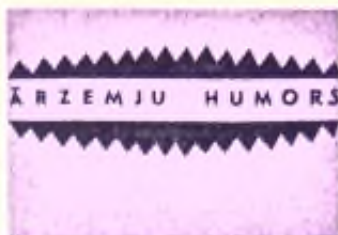
— Mīļie žilēši, tautasbrālīti! Sniedziet rokas un dosimies uz priekšu!

V. Andrejovs [Striēls, Soffijs]

Bez vārdiem.

«Pavilnas, Lubiana»

Bez vārdiem.

«Hebeispalters, Borsaha»

Ugunsriņķis.

«Epoca», Roma

— Es nevarēju citādi, man bija jāatgriežas, lai pateiktu jums, ka viesības bija lieliskas!

«Punch», Londona

— Viss ir iespējams. Pirms bēgšanas viņš briesmīgi novājēja.

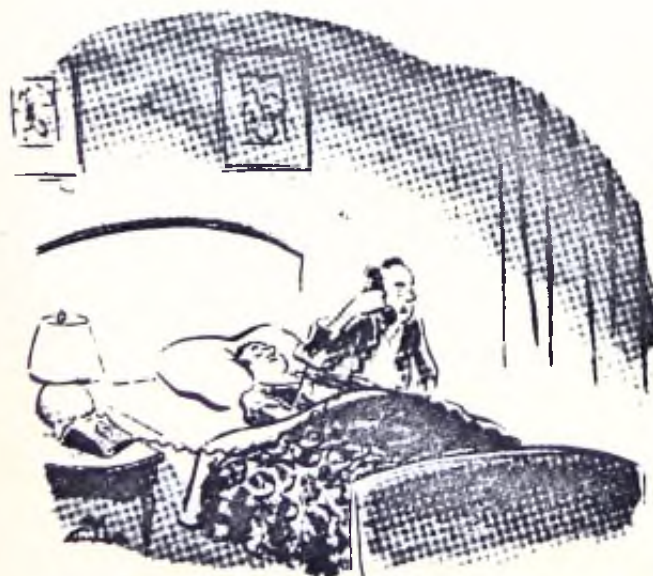
«Le Rire», Parīze

— Uz «frīsu» visi reizē:

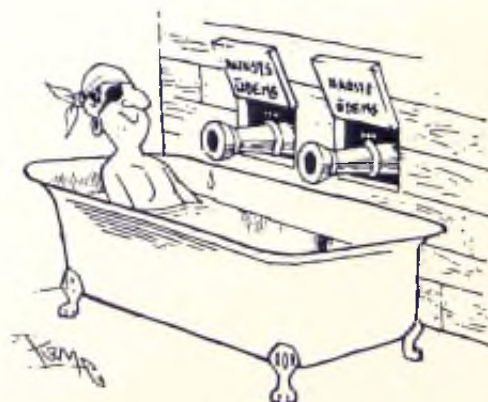
«Labdien, tēti!»

«Domenica del Corriere», Milāna

— Mā, viņš guļ. Te runā viņa pamodinātā sabiedriskā apziņa.

«New Yorker», Ņujorka

Bez vārdiem.

«Punch», Londona

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Eteris, Zanis Grīva, Z. Haskins, M. Līmane (atb. sekretāre), I. Livčics (galv. red. tehniskais), V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (māksl. redaktors). Tehniskais redaktors A. Garančs. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: 224000 Rīga-PDP, Valņu ielā 2. Tālrūpi: atb. sekretāram 22-07-61, vēstulju nodaļai 21-32-20. Nodots salikšanai 1973. g. 20. septembrī. Parakstīts iespiešanai 1973. g. 4. oktobrī, 2,8 usk. iespiedl. 3,83 izd. I. Ofseta papīrs 70×108/8. Metiens 83 000 eks. Iespiesis Latvijas PSR Ministru Padomes Valsts izdevniecība, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Rīgas Parnu tipogrāfijā Vienības gatvē 11. Pasūt. Nr. 476. JT 00033. Cena 20 kap. Manuskriptus atpakaļ neizsniedz.

Latvian edition of the journal «Cīņa» («Struggle»). Published 2 times a month in Latvian language. Izdevums 224 000. Rīga, ul. Pilss, 23. Adres redakciji 224 000. Rīga TSP, g. Valņu 2. Tālrunis v. Rīgas Obrazcовой tipografijā, Rīga, Vienības gatve, 11, 2,8 usk. peč. n. 3,83 uc. izd. p. Tirāž 83 000 eks. Cēna 20 kap.

Čīles buržuāzija, kas pirms apvērsuma
demagoģiski kļūgāja par «konstitūcijas
neievērošanu», tagad ar gavilēm sveic
pužistus, kuri konstitūciju samina.
Laikrakstu ziņa.

77129
Maksā 20 kap.

Bez vārdiem.

E. OSS